

Waar de walnootbomen groeien

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Mooie jaren in de aardbeientuin

Waar de walnootbomen groeien

Manuela Inusa

Waar de walnootbomen groeien

Kustdromen 5

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

ISBN 978-90-492-0193-7

ISBN 978-94-023-2206-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Walnusswünsche*

Vertaling: Hilke Makkink

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: © shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Auteur

Manuela Inusa (Hamburg, 1981) wilde als kind al schrijver worden. Vlak voor haar dertigste verjaardag zei de correspondent vreemde talen tegen zichzelf: 'Nu of nooit!' Na een paar succesvolle zelfpublicaties verschijnen haar laatste romans bij Blanvalet. Na de 'Valerie Lane'-serie laten nu de 'Kustdromen' de harten van lezers smelten en veroveren ze daarnaast de bestsellerlijsten. De auteur woont samen met haar man en twee kinderen in haar geboortestad. In haar vrije tijd leest en reist ze graag, daarnaast houdt ze van geurkaarsen, thee en chocolade.

Voor opa Werner, van wie ik het leven geleerd heb

Proloog

Juli 2011, Riverside, Californië

‘Meen je dit serieus?’ Boos staarde Victoria haar zus aan. Abigail was net een kleine week meerderjarig.

Die antwoordde zonder op te kijken. ‘Natuurlijk meen ik het. Ik roep toch al jaren dat ik hier weg wil, zodra ik achttien ben en zelf mag beslissen.’

‘Verdomme, Abby! Ik dacht dat dat alleen maar loze woorden waren, zoals we ook altijd zeiden dat we naar Hollywood zouden gaan om daar ons geluk in de filmindustrie te beproeven.’

Haar zus stopte met pakken en draaide zich naar haar om. ‘Voor mij zijn dat nooit loze woorden geweest. Ik wil nog steeds naar Hollywood. En mocht het daar niet lukken, dan ergens anders naartoe – zolang ik hier maar niet hoeft te blijven!’ Ze stopte de rest van de T-shirts, die op een hoop op het bed lagen, in haar reistas. Toen liep ze naar de kast, trok alle jurken van de hangers en liet ze in de blauwe koffer vallen, die open op de grond lag. Vicky kon alleen maar vertwijfeld toekijken.

‘Maar Abby... hoe ga je dat doen in je eentje? Je kent toch helemaal niemand in Hollywood. Waarvan ga je leven? Waar ga je wonen?’

‘Ik vind wel iets. Misschien sla ik wel een grote ster als Bradley Cooper aan de haak en kan ik bij hem intrekken.’ Abby moest

lachen, draaide zich weer naar haar om en keek haar stralend aan. 'Maak je geen zorgen. Ik red me wel.'

Nu voelde Vicky de tranen opkomen. Haar zus leek het echt serieus te menen. Haar enige bondgenoot, haar beste vriendin, wilde haar verlaten.

'Jemig, Vicky! Waarom moet je nu huilen? Het is niet dat we elkaar nooit meer zien. Je kunt toch bij me langskomen in Hollywood; daar heeft Bradley vast niets op tegen.' Ze knipoogde.

Oké, Abby moest echt haar verstand verloren hebben. Of het was gewoon een erge nachtmerrie. Maar toen haar grote zus ook nog haar make-uptasje en haar innig geliefde stijltang inpakte en de doos onder het bed vandaan haalde waarin ze haar valse identiteitskaart, waarop stond dat ze al tweeëntwintig was, een kopie van haar geboortebewijs, een paar honderd dollar loon van haar serveerstersbaantje in Mary's Diner en alle bioscoopkaartjes van de afgelopen tien jaar bewaarde, besepte ze dat het toch echt waar was. Als laatste pakte Abby de speelgoedklok, een kerstcadeau van oma Sue, en nu barstte Vicky pas echt in tranen uit.

'Laat die speelgoedklok dan tenminste hier, dat was een cadeau voor ons allebei,' snikte ze. Tot dan toe had de klok altijd afwisselend in een van hun kamers gestaan.

'Oké, je hebt gelijk. Hou jij hem maar.' Abby overhandigde haar de klok en Vicky drukte hem tegen zich aan alsof het haar waardevolste bezit was. En misschien was dat ook wel zo.

'Hoe kun je me nou zomaar achterlaten, Abby?' De tranen bleven maar over haar wangen rollen. Ze kon gewoon niet geloven dat haar zus haar dit aandeed. Ook al hadden ze de laatste tijd vaker wel dan niet ruzie, ze kon zich een leven zonder haar gewoon niet voorstellen.

Abby sloeg haar armen om haar heen. 'Je kunt me toch achterna komen. Volgend jaar word jij ook achttien. Tegen die tijd ben ik daar helemaal gesetteld, let maar op.'

‘Maar ik wil toch helemaal niet weg van de boerderij. Of van mama en papa. O, mijn god, hoe zit het met hen? Je gaat toch nog wel afscheid van ze nemen?’

Abby keek haar aan alsof ze een klein kind was, dat helemaal niets snapte. ‘Waarom denk je dat ik mijn spullen midden in de nacht pak?’

‘En wat moet ik dan tegen ze zeggen? Ze zullen zich vreselijke zorgen maken.’

‘Ach, zal wel loslopen. Zeg maar gewoon dat ik op weg ben naar een beter leven.’

Abby pakte haar bagage, haar leren jack en haar handtas en verliet de kamer die achttien jaar lang haar thuis geweest was.

Vicky rende achter haar zus aan. ‘Ga alsjeblieft niet weg, Abby!’

‘Ssst!! Wees nou stil, straks worden ze nog wakker.’ Bij de voordeur bleef Abby staan. ‘Binnenkort zien we elkaar weer, beloofd. En ik zal heel vaak bellen. Alles komt goed, oké?’

Vicky vloog haar zus om de hals, gaf haar nog een laatste knuffel, ademde de geur in van haar aardbeienshampoo en streek even over haar gladde bruine haar. Eigenlijk had Abby net zulke wilde krullen als zij, maar ze had er altijd al een hekel aan gehad en gebruikte trouw haar stijltang. Ze was gewoon nooit tevreden geweest met wat het leven haar gebracht had, had altijd al meer gewild. Vicky had het dus kunnen weten. Had erop voorbereid moeten zijn dat haar zus er daadwerkelijk vandoor zou gaan.

Abby maakte zich van haar los. ‘Wens me succes,’ zei ze en ze glimlachte nog een laatste keer naar Vicky, voordat ze naar haar oude Ford liep en haar spullen erin gooide.

‘Veel succes,’ fluisterde Vicky, terwijl ze toekeek hoe Abby in het donker een onzekere toekomst tegemoetreed. ‘Ik zal je missen, grote zus. Pas goed op jezelf.’ Ze sloot haar ogen, maar de tranen lieten zich er niet door tegenhouden en bleven onverstoord stromen.

Ze trok de deur dicht, ging op de verandatrapp zitten en veegde over haar gezicht. Toen bekeek ze de vele walnootbomen, waarvan in het donker alleen de silhouetten zichtbaar waren, en sloeg haar armen om haar knieën. Ze vroeg zich af wanneer ze haar zus weer terug zou zien en had er alweer spijt van dat ze haar de speelgoedklok niet had laten meenemen. Zelf had ze tenminste nog een thuis, haar ouders en de walnoten, die haar altijd een gevoel van geborgenheid gaven. Die arme Abby zou daar in het verre Hollywood helemaal niets hebben, ook al zag ze op dit moment zelf nog niet in dat je je thuis en je familie door niets ter wereld kon vervangen.

1

Victoria

Heden

‘Breng je me straks naar het clubhuis?’ vroeg haar vader, en Vicky keek op.

Ze zaten samen aan de kleine verandatafel te ontbijten. Vicky had bagels afgebakken en er spiegelei en bacon bij gemaakt – zoals haar vader het zo lekker vond. Hij had altijd al een voorkeur gehad voor een stevige ochtendmaaltijd, waarmee hij genoeg kracht kon tanken voor een lange dag op de walnootboerderij. Dat hij tegenwoordig vanwege een kapotte knie niet zo heel veel meer kon aanpakken wilde hij nog weleens vergeten, of misschien negeerde hij zijn gebrek ook wel opzettelijk. Gelukkig had hij twee jaar geleden het clubhuis van Riverside ontdekt, waar de oudere heren uit de omgeving elke dag bij elkaar kwamen om samen de tijd te doden. Iets waar Vicky erg blij mee was, omdat ze nu niet meer de hele tijd met haar lieve maar zeer koppige vader hoefde te ruziën.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze, terwijl ze een bagelhelft met roomkaas besmeerde. ‘Wat zijn jullie plannen vandaag? Wordt het schaken of shuffleboard? Of lezen jullie een boek?’

‘Helaas niet. Kon ik de anderen maar zover krijgen om een boekenclub te beginnen. Die weten niet wat ze missen als ze geen Steinbeck, Faulkner of Fitzgerald lezen.’

Vicky glimlachte. Haar vader was altijd al een literatuurfanaticus geweest. Een van de kamers in het huis stond zelfs helemaal vol met boekenrekken – zijn eigen bibliotheek. Hier zat hij ook het allerlieftst, sinds hij niet meer al zijn dagen buiten op de velden doorbracht.

‘Schandalig!’ zei ze.

‘Zeker!’ Haar vader pakte een stukje bacon en hield het Betty voor. De hond, die aan zijn voeten lag, hapte het op en likte dankbaar over zijn hand.

‘Wat zijn jullie plannen dan vandaag?’

‘Joe en Carl willen skaat spelen op het terras voor het café. En ondertussen knappe vrouwen nafluiten.’ Hij rolde met zijn ogen.

Ze moest lachen. Ja, de twee vrienden van haar vader waren nog behoorlijk bij de pinken als het om de dames ging. Waarbij ze het zelfs voornamelijk bij vrouwen van hun eigen leeftijd hielden, in plaats van bij de jonge, sexy vrouwen die voorbij flaneerden. Ze had het een paar keer met eigen ogen gezien en ook hoe geveild die oudere dames zich gevoeld hadden. Die goeie mevrouw Edison van de kantoorboekhandel liep elke keer helemaal rood aan en begon zenuwachtig als een tienermeisje te giechelen. Vicky vond het schattig. Waarom zouden mensen van een bepaalde leeftijd niet ook nog mogen flirten?

‘Maar daar doe jij natuurlijk niet aan mee,’ zei ze, terwijl ze naar haar vader knipoogde.

Anthony Lloyd ging rechtop zitten en keek haar verontwaardigd aan. ‘Natuurlijk niet! Ik zal je moeder altijd trouw blijven, ook al is ze niet meer onder ons. Want ooit zien we elkaar terug, en ik weet nu al dat ze me wat aan zou doen als ik haar hierbeneden zou hebben bedrogen.’

Haar vader geloofde vurig in een leven na de dood, in de hemel en de hel en in bijna al het andere dat in de Bijbel stond. Elke zondag ging hij naar de kerk en voor elke maaltijd werd even ge-

beden. Ze wist ook dat hij 's avonds bij zijn bed knielde – ondanks zijn enorme pijn – om voor de ziel van zijn overleden vrouw en zijn verloren dochter te bidden.

‘Ach, pap. Een beetje flirten is toch niet meteen bedrog. Ik weet zeker dat mama er niets op tegen zou hebben als jij je een beetje zou amuseren en ook een keer een leuke vrouw na zou fluiten.’

‘Nou, ik riskeer het liever niet,’ zei hij en hij streek een lok wit haar weg die in zijn gezicht gevallen was. Toen wierp hij haar weer die expliciete blik toe waarvoor ze zo bang was, omdat er meestal weinig goeds op volgde. ‘En hoe zit het met jou? Heb jij nou al eens iemand leren kennen?’

‘Hoe dan, als ik van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat hier op de boerderij zit?’ antwoordde ze.

‘Nou ja, je gaat toch ook af en toe de stad in, of spreekt af met Alexandra.’

Vicky haalde een keer diep adem. ‘Als de ware komt, dan komt hij. Maar ik ga niet wanhopig naar hem op zoek, oké?’

‘Wat ben je toch koppig!’

Ha! Dat moest hij zeggen!

‘Pap, alsjeblieft...’ Ze keek hem doordringend aan, in de hoop dat hij zou begrijpen dat ze het er niet over wilde hebben. Nu niet en nooit niet.

‘Nou ja, ik bedoel maar. Het zou toch leuk zijn als ik tenminste nog wel mijn kleinkinderen leer kennen, voordat ik er niet meer ben. Helaas was dat je moeder niet gegund.’

Vicky zuchtte, schonk hun allebei koffie bij, scheppte een lepel suiker in haar mok en roerde. ‘Oké, ik zal mijn ogen openhouden voor leuke mannen.’

‘Meer vraag ik niet,’ zei haar vader tevreden en hij leunde achterover in zijn stoel. Met zijn stoffen zakdoek, die hij heel ouderwets altijd in zijn broekzak had zitten, veegde hij over zijn voorhoofd. Het was nog maar net acht uur geweest, maar nu al gaf de

thermometer bijna dertig graden aan. De zomers in Riverside waren altijd heet, maar deze augustus leek de heetste in tijden te zijn. ‘We moeten om twee uur weg, meteen na het middageten. Tot die tijd zal ik eens even kijken wat er allemaal gebeurt op de boerderij.’

Vicky knikte en speelde het spelletje mee. Haar vader deed namelijk alsof hij nog altijd voor alles verantwoordelijk was. Toen ze de boerderij overgenomen had, had Vicky hem de titel en de taken van een voorman gegeven, maar stiekem wisten ze allebei dat de eigenlijke baas nog altijd Inès was. Inès werkte al tien jaar voor hen, was eind dertig, gescheiden en kinderloos en had alles streng in de hand. Vicky kon altijd op haar rekenen en in de loop der jaren was ze een echte vriendin geworden. En het mooiste was: ze speelde het spelletje mee.

‘Veel plezier dan maar. Ik moet nog een paar klanten afhandelen en dan kom ik ook naar buiten.’

‘Over klanten gesproken... We moeten eens kijken of we niet ook onze prijzen moeten verhogen, zoals alle boeren in de buurt dit seizoen doen,’ zei haar vader.

Ze zuchtte opnieuw en knikte onwillig. ‘Ja, je hebt gelijk. Vroeg of laat zullen we eraan moeten geloven. Het wordt nu al lastig. Het water wordt steeds duurder, over twee weken komen de oogsthulpen weer, die ook allemaal betaald moeten worden... Ik vrees dat we er inderdaad niet onderuit kunnen om dit jaar tachtig cent of meer te gaan vragen.’

Ze boden hun walnoten, chandler inclusief schil, aan aan afnemers in het hele land – van supermarkten tot biologische winkels tot privéklanten, noem maar op. Afgelopen jaar hadden ze ze nog voor vijfenzeventig cent per pond verkocht, maar dit jaar leek het bijna onvermijdelijk om de prijzen te verhogen – daar had haar vader helaas gelijk in. Met meer dan vijfduizend plantages was negennegentig procent van de Amerikaanse walnoottoogst af-

komstig uit Californië en hoe graag ze met al die concurrentie haar prijzen ook laag zou willen houden, ze vreesde toch dat dat op de lange duur gewoon niet meer mogelijk was.

‘Ik zal het eens doorrekenen,’ beloofde ze. Ze stond op van haar stoel en begon de tafel af te ruimen. Haar vader hobbelde onder-tussen over de veranda, de drie treden af naar het veld, Betty nog steeds aan zijn zij.

Op dit moment waren er nog maar amper mensen. Alleen Inès was er, die samen met Rodrigo en Thiago alles klaarmaakte voor de oogst, die over een kleine twee weken zou beginnen. Hier in het zuiden van Californië waren de eerste walnoten, in tegenstel-ling tot de noordelijker gelegen teeltgebieden, begin september al rijp om geoogst te worden. De mooiste tijd van het jaar, vond Vicky. Eindelijk weer verse walnoten, waarmee ze de heerlijkste taarten en verrukkelijke koekjes kon bakken. En dan die geur van geroosterde walnoten... Alleen de gedachte al toverde een brede glimlach op haar gezicht.

Snel werkte ze de afwas weg, mailde een paar grote klanten om zich ervan te vergewissen dat ze ook dit jaar weer op ze kon reke-nen, en liep toen naar buiten. Over de aarde die haar bomen nu al anderhalve eeuw voedde. Haar betbetovergrootouders hadden hier al walnoten verbouwd; de Lloyd-boerderij was een van de oudste walnootboerderijen in Californië die nog in bedrijf waren. Iets waarop de familie natuurlijk uitermate trots was, vooral haar vader, Anthony Lloyd. Een paar jaar terug was er zelfs een inter-view met hem verschenen in de krant, vergezeld van een foto van hem onder een van zijn geliefde bomen, zijn handen vol rijpe wal-noten. Dit artikel droeg hij altijd bij zich en liet hij aan iedereen zien die het nog niet kende – en ook aan iedereen die hij het al tig keer had laten zien. Anthony had niet veel meer, behalve zijn her-inneringen aan een betere tijd, maar die kon niemand hem dan ook nog afnemen.

Vicky keek op naar een van de bomen, waaraan de walnoten in hun schil hingen te rijpen. De groene bolsters begonnen al te splijten. Binnenkort zouden ze helemaal opengaan en de walnoten vrijgeven, of er samen mee op de grond vallen. En waar ze niet vanzelf naar beneden zouden vallen, zouden ze een handje meehelpen. De oogst stond voor de deur en Vicky was dankbaar dat ze er, ondanks alles, weer een jaar bij mocht zijn als de herfst aanbrak en alles in het teken van de walnoten zou staan. De mooiste tijd van het jaar, op mogelijk de mooiste plek ter wereld – ze kon zich nog altijd geen beter leven voorstellen.

2

Liam

Liam zat aan zijn bureau onderzoek te doen. De halve nacht had hij het internet afgezocht naar feiten en gegevens over walnoten, het onderwerp van zijn nieuwe boek, en hier en daar notities gemaakt. En nog steeds was hij geen stap verder gekomen.

Natuurlijk, feiten waren belangrijk, maar ze waren niet genoeg. Bij een verhaal wilde je toch vooral iets bijzonders, iets wat de lezers nog niet wisten. En ja, waarschijnlijk had driekwart van hen er geen flauw idee van dat de walnoot al meer dan negenduizend jaar als voedingsmiddel gebruikt werd of dat Spaanse missionarissen ze in 1770 voor het eerst mee naar Amerika gebracht hadden. Dat de walnoot gezien werd als symbool van vruchtbaarheid en dat zelfs Jozef op veel bruiloftsafbeeldingen met een walnoottak in de hand naast Maria stond afgebeeld.

Maar wie interesseerde dat nou?

Hij wilde dingen vertellen die uniek waren, die nog niemand wist, dingen met het 'wauw-effect', waar hij zelf zo van hield als hij een boek las. En hij las heel veel, was al van kinds af aan een echte boekenwurm, zoals zijn moeder hem altijd noemde. Liam was haar ongelooflijk dankbaar voor het feit dat ze zijn passie altijd gestimuleerd had en ook destijds, toen ze nog geen geld hadden, elk dubbeltje omgedraaid had om telkens weer nieuwe boeken voor hem te kunnen kopen. Uiteraard had hij als klein jongetje ook een abonnement op de bibliotheek gehad, maar er

was toch niets mooiers geweest dan op kerstochtend een cadeau-tje uit te pakken en vervolgens een boek in je handen te houden. Nooit had hij gedacht dat hij ze op een dag zelf zou schrijven. Want ondanks zijn passie voor boeken had hij altijd dierenarts willen worden. Hij was zelfs al bezig geweest met het verwerken van die droom toen het lot hem zwaar had getroffen en zijn leven een heel andere kant op gestuurd had.

Hij typte opnieuw een paar woorden in de zoekmachine en vond meer feiten die hij nog niet kende. In oude Midden-Europese graven waren walnootschillen aangetroffen... De walnoot werd vroeger gegeten als bescherming tegen ziekten als de pest... De walnoot kwam vaak voor in de sprookjes van de gebroeders Grimm... Liam sloot zijn ogen en haalde een paar keer diep adem. Dit was niet waarnaar hij op zoek was. Dit was het gewoon niet.

Er werd aan de deur van zijn studeerkamer geklopt.

‘Binnen!’ riep hij, bijna blij met de afleiding.

Zijn moeder opende de deur en glimlachte naar hem. Ze droeg haar rode lievelingsjurk, die haar nog altijd slanke figuur flatteerde. ‘Heb je honger, jongen?’

Liam wierp een blik op de klok en zag tot zijn schrik dat het al half drie was. Hij had helemaal niet in de gaten gehad hoe de tijd voorbijgevoelen was.

‘Ik denk dat ik inderdaad maar even iets moet eten.’

Zijn moeder kwam de kamer in en legde een hand op zijn schouder. ‘Je werkt te veel. Let een beetje meer op je gezondheid, Liam.’

‘Ja, ja. Maar dit manuscript moet eind december ingeleverd worden en ik ben nog niet eens begonnen met schrijven.’

‘Eind december is pas over een dikke vier maanden. Leg niet zo’n druk op jezelf.’

Ja, dat was makkelijk gezegd. Maar hoe moest je niet te veel

druk op jezelf leggen als je debuutroman een groter succes geweest was dan iedereen had durven dromen? Als hij alle records gebroken had, de bestsellerlijsten beklommen had en inmiddels al in drieëntwintig verschillende talen vertaald was? Zijn tweede boek had al niet meer aan dat succes kunnen tippen en als zijn derde nog meer zou floppen, dan was het gedaan met zijn schrijverscarrière, daar kon je donder op zeggen.

‘Ik doe m’n best, oké?’ zei hij, terwijl hij zijn stoel naar zijn moeder omdraaide en glimlachte.

Wat was het toch fijn dat hij haar had. En vooral dat ze samen waren. Dat hij haar nu het mooie leven kon bieden dat ze zo verdiend had. Ze had zoveel meegemaakt al die jaren; haar nu gepensioneerd te zien, te zien hoe ze de bloemen of de groenten in haar eigen tuin verzorgde en eindelijk eens de tijd had om te ontspannen, vervulde hem met trots en geluk. Nadat hij met zijn debuut zijn eerste miljoen verdiend had, had hij een huis gekocht dat groot genoeg was om ook zijn moeder bij hem te laten inwonen. Op dit huis, dat zich in een rustig deel van Seattle bevond en zelfs over de serre beschikte waarvan zijn moeder altijd al gedroomd had, was hij meteen verliefd geworden. En dan had het ook nog die grote tuin waarin je je eigen groente en fruit kon verbouwen, plus naast de twee slaapkamers nog een aparte kamer die hij als studeerkamer kon gebruiken. Groot genoeg voor al zijn boekenkasten en met van die heerlijk brede vensterbanken waarop hij ’s avonds graag naar de ondergaande zon keek. Liam was altijd al gek geweest op zonsondergangen, die in zijn ogen voor nieuwe kansen stonden. De dag was voorbij en wat er deze ene dag ook gebeurd was, je wist dat er weer een nieuwe dag zou aanbreken, waarop je het beter kon doen.

‘Mooi,’ zei zijn moeder gerustgesteld. ‘En wat zal ik dan voor je maken?’

‘Wat dacht je van een pastaschotel? Als dat niet te veel werk is.’

‘Welnee. Daar heb ik zelf ook wel zin in.’ Glimlachend keek ze hem aan. ‘Met groene pasta?’

Hij knikte. Die vond hij nog altijd het allerlekkerst, waarom wist hij zelf ook niet precies. Misschien omdat Rudy er altijd zo gek op geweest was. Omdat die hem aan hem herinnerde.

‘Dan zal ik eens aan de slag gaan. Kom over een uurtje maar naar beneden, oké?’ Ze drukte een kus op zijn haar en verliet de kamer.

Hij sloot even zijn ogen. Zijn moeder. Zijn alles. Hij wist dat veel mensen het misschien vreemd vonden dat iemand op zijn dertigste nog met zijn moeder samenwoonde. Maar slechts heel weinig mensen hadden zo’n innige band met hun moeder als hij en nog minder hadden een verleden achter de rug zoals dat van hen. En eerlijk gezegd kon het hem ook niet echt schelen wat anderen dachten. Hij wist dat hij het juiste deed. Ze waren al genoeg kwijtgeraakt, hoe fijn was het dan om tenminste elkaar nog te hebben?

Hij zocht verder en stuitte op een krantenartikel van een jaar of twee geleden. Het ging over een walnootboerderij in Riverside, de oudste van de omgeving blijkbaar. Nee, de oudste zelfs van heel Californië! Al meer dan honderdveertig jaar oud, vertelde de eigenaar in het interview. Anthony Lloyd heette hij. Misschien dat Liam maar eens contact met deze man moest zoeken, wellicht dat hij hem ook zou kunnen interviewen. Wie weet was hij wel degene naar wie hij zo dringend op zoek was, de persoon die wat meer over walnoten kon vertellen dan alleen wat flauwe feiten die ook in alle leerboeken en op Wikipedia te vinden waren.

Even later had hij de website van de boerderij al gevonden, waarop ook rechtstreeks walnoten besteld konden worden. Liam kopieerde het e-mailadres, zette het in de adresregel van een nieuwe e-mail en begon een aanvraag te formuleren. Toen wiste hij

alles weer en staaarde naar de website. Allemaal foto's van de plantage, echt prachtig. Duizenden bomen vol walnoten, op de achtergrond wat oogsthulpen, de zon hoog aan de hemel. Hij besepte dat hij dit met eigen ogen moest bekijken, dat hij deze sfeer zelf moest opsnuiven om alles in zijn verhaal te kunnen verwerken. Sowieso was hij al van plan geweest om in de loop van het schrijfproces een paar walnootboerderijen in Californië te bezoeken, maar nu vroeg hij zich af: waarom wachten? Het was waarschijnlijk veel beter om meteen te vertrekken en zo veel mogelijk informatie en indrukken te verzamelen voordat hij überhaupt begon met schrijven. Ja, plotseling wist hij zeker dat hij alleen op die manier het beste uit zijn verhaal zou kunnen halen.

Toen hij een uurtje later tegenover zijn moeder aan tafel zat, keek hij haar aan en zei: 'Ik denk dat ik een tijdje weg moet.'

'Naar de walnoten?' vroeg ze, omdat ze hem vaak beter kende dan hij zichzelf.

Liam knikte. 'Ja. Volgens mij moet ik gewoon ter plekke onderzoek doen om dit boek te kunnen schrijven. Ik moet die omgeving zien, de boerderijen, de eigenaren en de oogsthulpen. Misschien kan ik sommige mensen spreken en zo dingen aan de weet komen die je via Google, bibliotheken of wetenschappelijke instituten nu eenmaal niet te horen krijgt.'

'Een heel goed idee, jongen,' zei zijn moeder tot zijn verbazing. 'Echt? Vind je?'

'Ja, dat vind ik. Ik heb namelijk het gevoel dat je jezelf een beetje bent kwijtgeraakt en dat je gewoon eens even een verandering van omgeving nodig hebt om je hoofd weer helder te krijgen.'

Ze kon zomaar eens gelijk hebben. Met zijn vork prikte hij een paar groene stukjes pasta op. Gegratineerd met kaas, heerlijk. Toen keek hij zijn moeder weer aan. 'Het kan zijn dat ik voor langere tijd weg ben.'

Zijn moeder glimlachte naar hem. 'Geen probleem. Ik zorg wel

voor het huis. Zolang je maar belooft om met Thanksgiving terug te zijn, vind ik het allemaal prima.'

Met Thanksgiving? Hij moest lachen. Dat was pas over drie maanden!

'O, maak je maar geen zorgen, zo lang ben ik echt niet van plan om weg te blijven.'

'Wie zal het zeggen? Je kunt van tevoren nooit weten wanneer en waar een reis eindigt.'

Hij knikte. Ja, daar sprak ze uit ervaring. Zo hadden ze allebei ook nooit kunnen denken dat ze ooit in Seattle zouden belanden.

'Oké, dan zal ik eens gaan kijken waar ik kan logeren als ik in Zuid-Californië ben. En ik moet een vlucht boeken.'

'Waarom ga je niet met de auto? Dan kun je meteen die road-trip langs de kust maken waarover je het al zo lang hebt.'

Dat was niet eens zo'n slecht plan. Het idee om met zijn oude Mustang, die hij zelf gerestaureerd had, langs Highway No. 1 te rijden, sprak hem wel aan.

'Wat zou ik toch zonder jou moeten, degene die altijd weet wat het beste voor me is?' Liefdevol keek Liam zijn moeder aan.

'O, je zou het zonder mij ook prima redden, hoor,' weersprak ze.

'Nee, dat denk ik toch niet.' Hij legde een hand op de hare. 'Ik ga je vreselijk missen.'

'Ik jou ook, jongen.'

'Beloof me nog één ding? Dat je af en toe namens mij bloemen op zijn graf legt?'

'Dat beloof ik.' Zijn moeder keek verdrietig en hij had er alweer spijt van dat hij erover begonnen was. Maar toen glimlachte ze alweer en vroeg: 'Neem je Sniffy mee?'

Op dat moment kwam zijn cockapoo de keuken in gewaggeld om op het dekentje naast de verandadeur te gaan liggen.

Hoeveel Liam ook van zijn hondje hield, hij wist dat zijn moe-